

τοῦ Κόμου, καὶ ἐκεῖ θὰ σοῦ διευθύνω τὴν προ-
σεχῆ μου ἐπιστολήν. Μὴ λησμονήσης, ὅτι θέλω
λεπτομερῆ ἔλθεσιν τῶν πρώτων σου ἐντυπώσεων.

ΣΟΦΙΑ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωηιοῦ.]

180.

Μετανοεῖ ὁ κακοποιός, ἀλλ' ἡ μεταμέλεια αὐ-
τοῦ κυρίως δὲν πηγάζει ἐκ τῆς συναισθήσεως
τῶν κακῶν, ὅσα ἔπραξεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ φόβου τῶν
κακῶν, ὅσα ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ πάθῃ ἕνεκα
τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοῦ.

181.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀστατος καὶ πᾶσαν ἄλλου
προθύμως δέχεται γνώμην, ἕνεκα τῆς κουφότη-
τος τοῦ νοῦς αὐτοῦ, ἢ τῆς ἀσθενείας τοῦ χαρα-
κτῆρος αὐτοῦ. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἀστασίας
εἶδος συγγνωστοτέρας, διότι αἰτίαν ἔχει τὴν
ἐκ τῶν πραγμάτων ἀηδῖαν.

182.

Καθὼς αἱ τῶν φαρμάκων συνθέσεις περιέχουσι
καὶ δηλητήρια, οὕτω καὶ τῶν ἀρετῶν αἱ κατα-
σκευαὶ περιλαμβάνουσι καὶ κακίας, ἡ δὲ φρόνη-
σις συγκιρναὶ καὶ μετριάζει τὸ ὅλον, μεταχειρί-
ζεται δὲ αὐτὸ κατὰ τῶν δεινῶν τοῦ βίου πε-
ριστάσεων.

183.

Πρὸς ἔπαινον τῆς ἀρετῆς, πρέπει νὰ ὁμολο-
γήσωμεν ὅτι τὰ μέγιστα τοῦ ἀνθρώπου δυστυ-
χήματα προέρχονται ἀπὸ τῶν κακουργημάτων
αὐτοῦ.

184.

Ὁ ὁμολογῶν τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, σκοπὸν
ἔχει διὰ τῆς εἰλικρινείας αὐτοῦ ταύτης νὰ δυ-
σωπῆσθαι τὴν περὶ αὐτοῦ κακὴν τῶν ἄλλων γνώ-
μην, ἣν διεμόρφωσαν αὐτὰ αὐτοῦ τὰ ἐλαττώ-
ματα.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τίς ἔκτισε τὸν κόσμον; ἤρῳτα μὲ ἀπει-
λητικὴν φωνὴν πατὴρ τὸν δεκαετῆ υἱὸν του, εἰς
τὴν ἱερὰν κατήχησιν ἐξεταζόμενον. Ὁ δυστυ-
χῆς παῖς, φοβισμένος ἀπὸ τὰς καθ' ἑκάστην αὐ-
στηράς καὶ διὰ ζύλου συνοδευομένης τοῦ πα-
τρὸς ἐρωτήσεις «τίς ἔσπασε τὸ ποτήριον; τίς
ἄφηκε κατὰ γῆς τὸ βιβλίον; κτλ.», καὶ συνει-
θισμένος πρῶτον νὰ ἀρνῆται τὸ πρᾶγμα, ἔπειτα
δὲ νὰ τὸ ὁμολογῇ καὶ νὰ ζητῇ συγγνώμην, ἀπε-
κρίθη τρέμων, «ὄχι ἐγώ, πατέρα.»—Μωρὰ ἀ-
πάντησις! πρόσεχε σ' ἐρωτῶν ἄλλην μίαν φορὰν
καὶ ἀλλοίμονον εἰς σέ, ἄν. . . τίς ἔκτισε τὸν
κόσμον; Τότε ὁ παῖς μὲ δακρυσομένους ὀφθαλ-
μοὺς καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην, ἔν' ἀποφύγῃ
τὸν δαρμόν, ἤρχισεν «ἐγώ, πατέρα, ἀλλὰ δὲν τὸ
ξανακάμνω.»

ΔΗΘΕΙΑΙ

Ἐτοὺς φιλαργύρους δόθηκε αὐτὴ ἡ κατασχὴν,
Ἐεθάφτονται τὰ πλοῦτή τους, ἀφ' οὗ θαφτοῦν ἐκεῖνοι.

*

Εἶνε τῶ ὄντι εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ὅπου λάχει
ἀθρόεντης ὠντας ἔξυπνος, σὺν δούλος ὑπνον νάχη.
Ἐκεῖνος ὅμως ἀγρυπνεῖ καὶ 'ς τὸ παχὺ του στῶμα,
Ὁ δούλος δὲ ὑπνον βαθὺν κοιμάται καὶ 'ς τὸ χῶμα.
Ἄλλ' αἱ φροντίδες αἱ πολλαῖς, τοῦ στομαχοῦ οἱ πόνοι,
Κατακεντῶν τὸν πλούσιον 'ς τὸ ἀπαλὸ σεντόνι.
Τότ' ἡμπορεῖ ὁ πλούσιος νὰ κοιμηθῇ μίαν ὥραν,
Ὅποταν ἀγάγῃ ὄπιον ἢ ἔχη μανδραγόραν. (I. Ρίζος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄν τὸν μῆνα τοῦτον τὸ ἀτμόπλοον *Οὐέρδερ*
ἀποπλέει ἐκ Νέας Ὑόρκης ἵνα ἐκτελέσῃ τὸν πε-
ρίπλοον τῆς γῆς. Ὁ περίπλους θὰ διαρκῆσθαι δε-
καεξ μῆνας, οἱ δ' ἐπιβάται κατὰ τὸ πλεῖστον
εἶνε φοιτηταί. Τὸ περίεργον τοῦ περίπλου τού-
του εἶνε, ὅτι ἐν τῶ πλοίῳ θὰ συντάσσονται καὶ
ἐκδίδονται ἐφημερίδες ἐβδομαδιαῖαι, ἧτις θάποστέλ-
ληται εἰς τοὺς συνδρομητάς ἐκ τῶν διαφόρων
σταθμῶν οὓς θὰ ποιῇ τὸ πλοῖον ἐν Εὐρώπῃ, Ἀ-
φρικῇ καὶ Ἀσίᾳ. Ἀμερικανικὴ ὄντως ἐπίνοια.

Ἄν τοῦρκος ὑπουργὸς εἶπε κατ' αὐτὰς εἰς
τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Νέου Ἐλευθέρου Τύ-
που»: «Ἡ Ἑλλάς εἶνε ὡς ἡ μυῖα, ἡ ἐνοχλοῦσα
τὴν παρειὰν ἡμῶν» ὅσον τὴν διώκομεν, τοσοῦ-
τον ἐπανερχεται αὕτη. Ἐπὶ τέλους θὰ ἐρεθίσθῃ
ἡμᾶς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, ὅπως τὴν φονεύσω-
μεν, θὰ καταφέρωμεν κτύπημα κατὰ τῆς ἰδίας
ἡμῶν παρειᾶς.

Ἄν Ἐκ τοῦ τελευταίου τεύχους τῆς *Βρετα-
νικῆς Ἐπιθεωρήσεως* μεταφράζομεν τὰς ἐπο-
μένους Ἀφγανιστανικὰς γνώμας, ἐξ ὧν κατα-
φαίνεται πόσον διαφόρως ἡμῶν σκέπτονται περὶ
τῶν κυριῶν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι.

«Ἡ φρόνησις τῆς γυναικὸς εὐρίσκεται ὑπὸ
τὴν πτέρναν της.

«Παρθένον δύνασαι νὰ λάβῃς γυναῖκα τὴν
νύκτα, ὃ ἐστὶ μὲ κλειστὰ μάτια, ὡς λέγομεν,
ἀνεξετάστως. Χήραν δύνασαι νὰ λάβῃς τὴν ἡ-
μέραν, ὃ ἐστὶ μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν» ἀλλὰ
δὲν ὑπάρχει ὥρα τοῦ ἡμερονυκτίου καθ' ἣν νὰ
δύνασαι νὰ λάβῃς διεζευγμένην.»

Ἄν Κατ' ἔτος σχεδὸν τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνα-
φίνεται παρὰ τῶ βασιλεῖ τῆς Βαυαρίας ἡ κατέ-
χουσα αὐτὸν «σποραδικὴ μελομανία.»

Κατὰ τινὰ ἐπιστολήν ἐκ Μονάχου ὁ βασιλεὺς
παρήγγειλεν αἴφνης ἵνα ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ
διστήματι παρασκευασθῶσι δέκα παραστάσεις
κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ θεάτρου, μηδενὸς
ἑτέρου θεατοῦ παρόντος ἢ αὐτοῦ καὶ μόνου.
Μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἐθνικῶν τινῶν δραμάτων
θὰ διδασθῇ δράμα τι γραφὴν ἐπίτηδες χάριν
τοῦ βασιλέως ὑπὸ τοῦ ἐκ Μονάχου ποιητοῦ Σμίθ,
εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς ἐπέβαλεν ὡς ὄρον ὅτι τὸ δρά-
μα τοῦτο οὐδαμοῦ θὰ διδασθῇ ἐν τῶ μέλλοντι,